

Arrest

nr. 90 229 van 24 oktober 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat J. DE MAEYER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Georgisch staatsburger van Georgische origine, bent afkomstig uit Kaspi, Georgië. U huwde M.A.(...) (O.V. x) op 9 november 2009 en samen hebben jullie één zoon, M.G.(...). Uw echtgenoot en zoon verblijven eveneens in België.

U kende problemen in uw land van herkomst omwille van uw man, M.A.(...). (O.V. 6.549.717) Voor uw huwelijk bleek uw schoonbroer problemen te kennen maar u heeft hem nooit ontmoet. Uw man werd in juli 2009, dus voor uw huwelijk, eveneens afgeslagen door zijn belagers.

Op 16 november 2009 werden zowel u als uw man opgeroepen om te verschijnen op het politiekantoor. Daar werd uw man bedreigd dat hij informant diende te worden aangezien hij verwanten in Ordzhonikidze had die er hoge posten bekleedden. Na ongeveer een uur werden jullie terug vrijgelaten. U en uw man vertrokken vervolgens naar het buitenhuis in Metechi toen dit op 20 november 2009 in brand gestoken werd. U en uw man besloten nog diezelfde dag te vluchten. Jullie reisden tot Jerevan, waarna jullie het vliegtuig namen tot Minsk. Vervolgens, nadat uw schoonouders, M.Gu.(...) (O.V. 6.549.712) en M.M.(...) (O.V. 6.549.712) aangekomen waren in Wit-Rusland, staken jullie in Brest per vrachtwagen de grens over. Op 21 december 2009 kwam u in België aan en diende u, samen met uw schoonouders en echtgenoot, een asielaanvraag in.

Op 4 mei 2011 besloten uw schoonouders vrijwillig terug te keren naar Kaspi, waar zij ook nu nog verblijven.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart en de identiteitskaart van uw man, de geboorteakte van uw zoon, een medisch attest in verband met zijn ziekenhuisopname in juli 2009, een document in verband met zijn werk en een document in verband met de brand in november 2009.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op de problemen van uw echtgenoot, M.A.(...) (O.V. 6.549.717). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en weigering van de status van subsidiaire bescherming omdat het asielrelaas van uw echtgenoot niet geloofwaardig bleek. Bijgevolg kan ook, wat u betreft, niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw man werd als volgt gemotiveerd:

"U vreest dat u vermoord of onterecht in de gevangenis geplaatst zal worden bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw problemen naar aanleiding van de Ossetische verwanten van uw vader. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt. Zo verklaart u dat uw broer problemen kende met dezelfde personen die ook van hem eisten informant te worden waarna hij in april 2009 Georgië verliet. (CGVS p. 16) Hierna kreeg u problemen. (CGVS p. 16) Echter, u kan niet zeggen wanneer de problemen bij uw broer begonnen. (CGVS p. 17) U weet niet of hij geslagen of in het ziekenhuis opgenomen werd omwille van deze problemen. (CGVS p. 16) Eveneens weet u niet of hij meegenomen of gearresteerd werd door de autoriteiten. (CGVS p. 16) U stelt dat u de details niet weet want uw broer vertelde het jullie niet. (CGVS p. 16) Misschien waren er wel slagen of incidenten, maar hij vertelde het u niet. (CGVS p. 16) Verder kan u de naam van uw oom, die het plaatsvervangend hoofd van de politie was van Ordzhonikidze niet opnoemen, noch weet u welke functie uw belager A.K.(...) bij de politie bekleedt. (CGVS p. 12 en 13) U weet niet wat de oorzaak van de brand in uw huis was op 20 november 2009 en stelt dat de reden in het document zou moeten staan maar u lette er niet op. (CGVS p. 15) Misschien stond het erin. (CGVS p. 15)

Deze vage verklaringen omtrent de basis voor uw asielproblemen, namelijk de problemen van uw broer evenals de daaropvolgende asielincidenten, kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Zo mag men redelijkerwijs verwachten dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen persoonlijke kennis heeft. In casu heeft u dit niet gedaan. Zo is uw uitermate geringe kennis betreffende de problemen van uw broer onverschoonbaar voor het Commissariaat-generaal aangezien dit de start van uw problemen betekende. Er mag dan ook verwacht worden dat u meer moeite gedaan zou hebben om precies te weten wat er met uw broer gebeurde, en dewelke zijn problemen juist waren. Ook uw vaagheid betreffende de oorzaak van de brand, zijnde het incident waardoor u besloot het land te verlaten, alsook de naam of precieze woonplaats van uw oom,

door wie u problemen kende, is opmerkelijk. Bijgevolg holt uw gebrek aan kennis omtrent de problemen van uw broer evenals de daaropvolgende asielincidenten uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen uit.

Daarenboven wordt uw geloofwaardigheid verder aangetast door uw geringe kennis met betrekking tot de evolutie en de huidige stand van zaken van uw problemen. In alle redelijkheid kan het Commissariaat-generaal er immers van uitgaan dat een asielzoeker ernstige pogingen onderneemt om meer informatie te verkrijgen met betrekking tot zijn asielproblemen, hetgeen u nagelaten heeft. Zo werd u gevraagd of er nog iets voorgevallen was nadat u het land ontvluchtte, waarop u stelt dat u er niet op de hoogte van bent, u denkt het niet maar u kan het niet zeggen. (CGVS p. 17) Gevraagd of de autoriteiten bij uw familie, uw thuis of bij uw vrienden langskomen stelt u dat u het niet weet. (CGVS p. 17) U heeft het niet geprobeerd te weten te komen aangezien u niet wilde dat er problemen ontstonden voor de anderen. U stelt dat u hen waarschijnlijk via mail of Skype moest contacteren maar dat u niet wilde dat zij problemen zouden krijgen. (CGVS p. 17) U kan eveneens niet zeggen of er oproepingsbrieven op uw naam gekomen zijn na uw vertrek. (CGVS p. 18)

Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage verklaringen betreffende de evolutie van uw asielproblemen niet. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bovendien op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag dan ook verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen. Uw klaarblijkelijke en onaanvaardbare onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in Georgië betreffen ondermijnen uw geloofwaardigheid en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw problemen verder.

Ten derde kwamen uw verklaringen met betrekking tot uw arrestatie op 16 november 2009 niet overeen met hetgeen uw vrouw verklaarde tijdens haar interview op het Commissariaat-generaal. U verklaart immers dat u 's morgens op die dag zelf werd opgebeld op uw gsm met de mededeling dat u naar het politiekantoor moest gaan. (CGVS man p. 14) Uw vrouw was thuis toen u dat telefoontje ontving. (CGVS man p. 14) U ging vervolgens te voet naar het politiekantoor samen met uw vrouw. (CGVS man p. 14) Uw vrouw stelt echter dat u op een dag die zij zich niet herinnert maar waarvan ze zegt dat het niet dezelfde dag als de ondervraging was, opgebeld werd op de vaste lijn waarna jullie per auto naar het politiekantoor gingen. (CGVS vrouw p. 7) Geconfronteerd met de verschillen in datum, wijze van oproeping en de manier waarop er naar het politiekantoor gegaan werd, blijft uw vrouw bij haar verklaringen en stelt zij dat zij het zo herinnert en dat er een lange tijd voorbij gegaan is. (CGVS vrouw p. 9)

Het Commissariaat-generaal aanvaardt deze uitleg niet. Van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in redelijkheid verwacht worden dat ze eensluidende verklaringen afleggen over wezenlijke elementen in hun relaas. In casu komen uw verklaringen over het incident, zijnde de ondervraging, op 16 november 2009, op verschillende punten niet overeen. Het Commissariaat-generaal mag redelijkerwijze verwachten dat echtgenoten eenzelfde versie van de feiten weergeven als het een dergelijk belangrijk feit als een convocatie betreft. Zo is het vreemd dat uw vrouw stelt dat u tevoren werd opgeroepen om te verschijnen terwijl u stelt dat het op de dag zelf was. Eveneens zijn uw afwijkende verklaringen betreffende de manier waarop u tot het politiekantoor kwam, opmerkelijk te noemen. Verwacht kan worden dat beide echtgenoten ten minste weten of zij te voet al dan niet met de auto naar hun ondervraging gingen. Voornoemde discrepanties betreffende uw ondervraging op 16 november 2009 ondergraven uw geloofwaardigheid op ernstige wijze.

Bovendien kwamen uw verklaringen met betrekking tot verschillende belangrijke asielelementen niet overeen met hetgeen u verklaarde in de CGVS-vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken bij uw aankomst in België. In deze vragenlijst verklaart u immers dat u door de politie op 16 november 2009 werd opgepakt en dat zij een informant van u wilde maken omdat u lid was van een anti-Ossetische organisatie sinds 2007. (CGVS-vragenlijst, vraag 3.3 en 3.5) U vermeldt vervolgens eveneens uw Ossetische verwanten. (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5) In het begin van het interview werd u gevraagd of u bepaalde politieke sympathieën heeft of deelneemt aan bepaalde politieke activiteiten waarop u negatief antwoordt. (CGVS p. 5) Tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal maakt u verder geen enkele melding van deze organisatie en het verband met uw asielproblemen. Geconfronteerd met deze ernstige omissie dat u eveneens problemen

kende omwille van uw lidmaatschap van deze anti-Ossetische organisatie, stelt u dat u dat niet had kunnen gezegd hebben, en dat u als lid van een partij of organisatie niet had kunnen werken bij uw toenmalige tewerkstellingsplaats. (CGVS p. 19) Echter, ook uw vrouw vermeldt tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken uw lidmaatschap als een reden van uw problemen, terwijl zij hierover eveneens niets zegt tijdens haar interview op het Commissariaat-generaal. (CGVS-vragenlijst vrouw vraag 3.5) Uw vrouw verklaart dit door te stellen dat zij het zich niet herinnert, dat ze het niet weet. (CGVS vrouw p. 9) Ook uw vader en moeder maken melding van uw lidmaatschap van deze partij tijdens hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. (CGVS-vragenlijst vader en moeder, vraag 3.5) Vervolgens verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat de autoriteiten van u, uw vader en uw broer informanten wilden maken. (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5) Op het Commissariaat-generaal werd er u gevraagd of er nog van iemand anders van uw familie, buiten u en uw broer, gedwongen werd een informant te worden waarop u stelt dat het enkel u en uw broer betrof. (CGVS p. 17) Geconfronteerd met deze ernstige tegenstrijdigheid stelt u dat u er niet op de hoogte bent, en dat misschien uw vader het vermeldde. (CGVS p.17) Uw vader had zelf geen problemen buiten uw problemen. (CGVS p. 17) Tot slot maakt u tijdens uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding van enige brand, die nochtans de directe aanleiding is van uw vlucht. U stelt dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort was. (CGVS p. 19)

Uw uitleg voor deze ernstige en manifeste tegenstrijdigheden tussen uw verschillende verklaringen kunnen onmogelijk door het Commissariaat-generaal aanvaard worden. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij eenzelfde versie van de feiten weergeeft tijdens de opeenvolgende interviews bij de Belgische asielinstanties, hetgeen in casu niet gebeurd is. Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot elementen die de kern van uw asielrelaas raken, zijnde uw lidmaatschap van een anti-Ossetische groepering die een belangrijke oorzaak van uw problemen was, en de problemen van uw vader. Eveneens vermeldt u de brand niet welke de directe aanleiding van uw vlucht is. Deze discrepanties ondermijnen sterk uw geloofwaardigheid. Daarenboven werd de CGVS-vragenlijst samen met een Georgische tolk ingevuld en daarna nog eens in het Georgisch voorgelezen. Vervolgens hebt u de vragenlijst ondertekend, ter bevestiging dat uw verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken tasten uw geloofwaardigheid dus verder aan.

Daarenboven kunnen de documenten die u voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw en de geboorteakte van uw zoon bewijzen op voldoende wijze uw identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. De andere documenten, namelijk een medisch attest in verband met uw ziekenhuisopname in juli 2009, een document in verband met uw werk en een document in verband met de brand in november 2009 zijn niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen. Het medisch attest stelt enkel uw verwondingen en ziekenhuisopname van 7 tot 27 juli 2009 vast. De oorzaak van deze verwondingen, namelijk dat u geslagen werd door de politie, wordt volgens dit document gebaseerd op uw eigen verklaringen waardoor dit document niet als sluitend bewijs van uw problemen gezien kan worden. Het document in verband met uw werk stelt vast dat u tot 22 december 2009 op uw werk tewerkgesteld was. U verklaart dat u dit document op 17 december 2009 van uw vader kreeg in Minsk, die het via uw collega's verkregen had. (CGVS p. 8) Echter, dit document sluit niet aan bij uw verklaring dat u voor een laatste keer ging werken op 20 november 2009. (CGVS p. 5) Daarenboven blijkt de stempel op dit document gedateerd te zijn op 14 januari 2010, de periode dat u al in België zou zijn. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u niet weet waarom op die stempel 2010 staat. (CGVS p. 20) Hoe dan ook, ook dit document toont niet aan dat u problemen kende in uw land van herkomst. Het document in verband met de brand in november 2009 tenslotte stelt enkel vast dat er een brand geweest is maar vermeldt niet wat de oorzaak van deze brand zou kunnen zijn. Wederom kan dit niet gezien worden als bewijs van uw problemen.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, M.A.(...) (O.V. 6.549.717).

Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft **bij arrest nr. van de** aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van M.A.(...) (O.V. 6.549.717) verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoeker is van mening dat hij voldoende aantoont een gegronde vrees te hebben dat hij vermoord zal worden of onterecht in de gevangenis zal belanden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en poogt de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) aangehaalde argumenten te weerleggen.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen

(RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker stelt dat het een misvatting is dat het begin van zijn problemen teruggebracht kunnen worden tot die van zijn broer. Verzoeker zou zonder zijn broer ook aangesproken geweest zijn door de overheid om informant te worden, door zijn familiale banden met een procureur en een plaatsvervangend hoofd van de politie.

Verder meent verzoeker dat het best denkbaar is dat zijn broer de familie slechts beperkt heeft ingelicht omtrent zijn problemen om hun veiligheid te garanderen. Daarom zou het niet vreemd zijn dat verzoeker niet volledig op de hoogte is van de problemen van zijn broer. Verder heeft zijn broer het land reeds verlaten in 2009, zodat verzoeker zich niet verder kon informeren.

Wat dit betreft, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat verzoekers broer weldegelijk omwille van dezelfde familiale banden als verzoeker problemen zou gekregen hebben. Verzoekers problemen en die van zijn broer komen dus uit hetzelfde voort, zodat van verzoeker verwacht kan worden dat hij toch enige informatie kan geven betreffende de specifieke problemen die zijn broer heeft gekend. De Raad is verder van mening dat verzoekers verklaring dat zijn broer misschien de familie beperkt inlichtte om hun veiligheid te garanderen weinig aannemelijk is, aangezien verzoekers broer zich ervan bewust zou moeten geweest zijn dat indien ze hem door zijn familiale banden viseerden, ze ook verzoeker om deze reden zouden kunnen vervolgen.

Wat dit betreft, wijst de Raad er eveneens op dat verzoekers ouders volgens zijn verklaringen terug zijn gekeerd naar hun woonplaats in hun land van herkomst. Ook dit doet afbreuk aan de aannemelijkheid van verzoekers vrees, aangezien hij geen redenen geeft waarom zijn vader niet vervolgd zou worden om deze familiale banden.

Waar verzoeker verder een gebrek aan kennis omtrent bepaalde aspecten van zijn relaas verweten wordt, stelt hij om te beginnen betreffende de naam van zijn oom, dat het mogelijk is dat de overheid zelf de familiale banden nagegaan heeft, gezien de functie van deze oom als plaatsvervangend hoofd van de politie. Dit zou verklaren waarom de overheid zowel bij verzoeker als zijn broer is uitgekomen. Dit kan tevens verklaren waarom verzoeker de naam van zijn oom niet kent.

Verder meent verzoeker dat er niet van hem verwacht kan worden de functie van zijn belager te kennen. Hij verklaarde dat hij werd opgewacht door vier politieagenten, waaronder A.K.(...). Verzoeker meent dat hij moeilijk later naar het politiebureau kon gaan om zich te informeren over A.K.(...).

Wat de brand betreft, wijst verzoeker erop dat hij geen expert is. Hij legde tijdens het gehoor een document neer over deze brand en meent dat hij alles wat hij in zijn macht heeft, gedaan heeft om de brand en de oorzaak ervan te bewijzen.

De Raad meent dat verzoeker geenszins verklaart waarom hij de naam niet kent van de familieleden van Ossetische oorsprong, meer bepaald zijn oom. Verzoeker stelt duidelijk dat hij goede relaties had met deze familieleden (gehoor Commissariaat-generaal p. 11), het is dan ook helemaal niet aannemelijk dat hij de naam niet kan geven van zijn oom die plaatsvervangend hoofd van de politie was.

Verder wijst de Raad erop dat verzoeker heeft gesteld dat A.K.(...) aan de basis zou liggen van verzoekers problemen en dat van hem verwacht kan worden dat hij informatie probeert te bekomen over deze persoon.

Betreffende de brand erkent de Raad dat verzoeker geen expert is, zodat hij uiteraard niet uit zichzelf zou kunnen weten wat de oorzaak is van de brand. De Raad meent wel dat verzoeker in dit geval voldoende aandacht zou besteden aan een document over deze brand waar mogelijks in vermeld staat wat de oorzaak van de brand was, maar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij dit niet deed (gehoor Commissariaat-generaal p. 17).

Al deze factoren doen afbreuk aan de gegrondheid van de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging.

Waar de commissaris-generaal verzoeker verwijt niet op de hoogte te zijn van de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst, stelt verzoeker dat hij onmiddellijk na de brand beslist heeft te vluchten met zijn vrouw en zijn ouders. De personen die van dichtbij de problemen van verzoeker konden volgen, bevonden zich dus allemaal in België, zodat er niemand meer was om hem te informeren over latere voorvallen. Verzoeker stelt bovendien dat het veiliger leek om niet te informeren bij achtergebleven vrienden of familie om hun veiligheid niet in gedrang te brengen. Verzoeker meent dan ook dat niet besloten kan worden dat verzoeker geen interesse toont voor zijn problemen in zijn land van herkomst.

De Raad meent dat het voor een asielzoeker normaal is dat hij zoveel mogelijk moeite doet om van de algemene situatie in zijn land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een reële vrees voor vervolging doen ontstaan. De vaststelling dat het moeilijker is om vanuit het buitenland de ontwikkelingen te volgen in zijn zaak, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting. Daarenboven zijn zijn ouders inmiddels teruggekeerd naar Georgië.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat de aangehaalde verschillende verklaringen tussen hem en zijn echtgenote enkel de dag van de arrestatie betreft. De bewuste dag heeft zich bijna twee en een half jaar geleden voorgedaan zodat het mogelijk is dat hij of zijn echtgenote zich vergist heeft of zich de datum verkeerd herinnert. Verzoeker meent dat voor het overige hun verklaringen wel overeenkomen.

De bestreden beslissing stelt: "(...)Ten derde kwamen uw verklaringen met betrekking tot uw arrestatie op 16 november 2009 niet overeen met hetgeen uw vrouw verklaarde tijdens haar interview op het Commissariaat-generaal. U verklaart immers dat u 's morgens op die dag zelf werd opgebeld op uw gsm met de mededeling dat u naar het politiekantoor moest gaan. (CGVS man p. 14) Uw vrouw was thuis toen u dat telefoontje ontving. (CGVS man p. 14) U ging vervolgens te voet naar het politiekantoor samen met uw vrouw. (CGVS man p. 14) Uw vrouw stelt echter dat u op een dag die zij zich niet herinnert maar waarvan ze zegt dat het niet dezelfde dag als de ondervraging was, opgebeld werd op de vaste lijn waarna jullie per auto naar het politiekantoor gingen. (CGVS vrouw p. 7) Geconfronteerd met de verschillen in datum, wijze van oproeping en de manier waarop er naar het politiekantoor gegaan werd, blijft uw vrouw bij haar verklaringen en stelt zij dat zij het zo herinnert en dat er een lange tijd voorbij gegaan is. (CGVS vrouw p. 9)(...)". De Raad wijst erop dat het louter erkennen dat men zich vergist kan hebben niet volstaat om tegenstrijdigheden te weerleggen. De tegenstrijdigheid wordt hierdoor enkel bevestigd.

Overigens is het zo dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Verzoeker stelt verder dat hij helemaal geen tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het lidmaatschap van een anti-Ossetische organisatie. Verzoeker heeft bij het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaard dat hij geen bepaalde politieke sympathieën had, omdat hij dacht dat men polste naar zijn huidige politieke sympathieën. Bovendien herhaalt verzoeker dat hij niet aangesloten was bij zo een organisatie, omdat hij als lid hiervan niet tewerkgesteld had kunnen worden bij zijn toenmalige werkgever.

Hoewel de Raad erkent dat het mogelijk is dat verzoeker de gestelde vraag zo interpreteerde dat hij dacht dat er op het Commissariaat-generaal enkel gevraagd werd naar zijn huidige politieke sympathieën, wijst de Raad er wel op dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) gesteld heeft dat hij problemen kreeg omwille van zijn lidmaatschap

bij een anti-Ossetische organisatie. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal maakt verzoeker geen enkele melding van dit lidmaatschap. Dit doet afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

Ook is de Raad van mening dat verzoekers redenering dat hij geen lid kan geweest zijn van een dergelijke organisatie omdat hij dan niet zou kunnen gewerkt hebben waar hij werkte, niet alleen een omgekeerde redenering is, maar eveneens helemaal niet kan verklaren waarom verzoeker op de DVZ wel meerdere keren gesteld heeft dat hij lid was van een anti-Ossetische organisatie (vragenlijst DVZ punt 3 en 5).

Verzoeker stelt dat er niet aan zijn geloofwaardigheid getwijfeld kan worden, aangezien hij verscheidene documenten heeft neergelegd die zijn relaas ondersteunen. Verzoeker beseft dat het geen sluitende bewijzen betreft, maar dat ze toch ter ondersteuning kunnen dienen. Verder stelt verzoeker dat hij op geen enkel ogenblik of op enige andere wijze aan andere documenten kon geraken die zijn relaas ondersteunen.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten stelt de bestreden beslissing reeds: "(...)Daarenboven kunnen de documenten die u voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw en de geboorteakte van uw zoon bewijzen op voldoende wijze uw identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. De andere documenten, namelijk een medisch attest in verband met uw ziekenhuisopname in juli 2009, een document in verband met uw werk en een document in verband met de brand in november 2009 zijn niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen. Het medisch attest stelt enkel uw verwondingen en ziekenhuisopname van 7 tot 27 juli 2009 vast. De oorzaak van deze verwondingen, namelijk dat u geslagen werd door de politie, wordt volgens dit document gebaseerd op uw eigen verklaringen waardoor dit document niet als sluitend bewijs van uw problemen gezien kan worden. Het document in verband met uw werk stelt vast dat u tot 22 december 2009 op uw werk tewerkgesteld was. U verklaart dat u dit document op 17 december 2009 van uw vader kreeg in Minsk, die het via uw collega's verkregen had. (CGVS p. 8) Echter, dit document sluit niet aan bij uw verklaring dat u voor een laatste keer ging werken op 20 november 2009. (CGVS p. 5) Daarenboven blijkt de stempel op dit document gedateerd te zijn op 14 januari 2010, de periode dat u al in België zou zijn. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u niet weet waarom op die stempel 2010 staat. (CGVS p. 20) Hoe dan ook, ook dit document toont niet aan dat u problemen kende in uw land van herkomst. Het document in verband met de brand in november 2009 tenslotte stelt enkel vast dat er een brand geweest is maar vermeldt niet wat de oorzaak van deze brand zou kunnen zijn. Wederom kan dit niet gezien worden als bewijs van uw problemen.(...)". Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te weerleggen, de Raad schaaft zich achter deze motieven.

Verzoeker haalt aan dat de zorgvuldigheidsplicht vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek en met kennis van zaken van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424), terwijl verzoeker meent dat de bestreden beslissing geen verwijzing naar de juiste feitelijke gegevens van de zaak en de prangende situatie waarin verzoeker zich bevindt, bevat. De commissaris-generaal zou volgens verzoeker niet alle relevante feitelijke gegevens in de beoordeling hebben opgenomen.

Verder meent verzoeker dat de beslissing niet in proportie staat met de aan verzoeker berokkende nadelen. De bestreden beslissing zou dan ook niet naar recht verantwoord zijn en onzorgvuldig genomen zijn.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 31 mei 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Georgisch machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Het evenredigheidsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratoire opdracht

enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze ten opzichte van de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratoire bevoegdheid.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS